

สรุปและขอเสนอแนะ

ผลการทดลองวิเคราะห์หาปริมาณขอเรียนในครั้งนี้ ปริมาณของขอเรียนออกไซด์ที่หาได้ในตัวอย่าง P-3 มีมากที่สุดคือ 98.32% รองลงมาได้แก่ M-13 มี 7.61% ที่มีน้อยที่สุดคือ P-1 กับ P-2 ซึ่งมีอยู่เพียง 2.52% และ 2.34% ตามลำดับ

การทดลองพบว่า เมื่อใช้กันกำเนิดนิวตรอนที่มีความแรง 10^6 นิวตรอนต่อวินาที ขอเรียนออกไซด์ในผงตัวอย่าง 1% จะก่อให้เกิดรอยชื้นบนแผ่นแก้วมีจำนวน 7.79×10^{-7} รอยต่อหน้ากากลองจุลทรรศน์ต่อวินาที ซึ่งถ้าจะหารอยเกิดขึ้นเพียง 1 รอยต่อหน้ากากลอง จะต้องเสียเวลาในการอบนิวตรอนถึง 14.75 วัน ดังนั้นสำหรับตัวอย่างที่มีปริมาณขอเรียนอยู่ \sim จะเสียเวลาในการอบนิวตรอนมาก รอยจึงจะมีจำนวนมากพอที่จะนับได้

เมื่อเปรียบเทียบผลการหาปริมาณขอเรียนออกไซด์ที่ได้จากวิธีนี้กับที่ได้จากการวัดกัมมันตภาพรังสีแล้ว ส่วนใหญ่ได้ผลใกล้เคียงกัน ซึ่งแสดงว่าการหาโดยวิธีนี้ ได้ผลประโยชน์ได้ แต่ต้องใช้เวลาในการทดสอบมากกว่าการหาโดยวิธีนี้ ไม่ได้ผลประโยชน์มาก แต่ยังคงสามารถใช้ได้

ในการทดลองครั้งนี้ตัดปัญหาเรื่องแบคทีเรียไว้ได้ แต่จะต้องมีการรักษาความสะอาดเป็นรายลักษณะ แต่ก็ไม่เหมือนกับรอยที่เกิดขึ้นเองบนผิวแก้วตามธรรมชาติ สามารถแยกออกได้ชัดและแผ่นแก้วที่เลือกใช้ในการทดลองคือแผ่นแก้วสีล็อกตรา GOLD SEAL ที่ใช้กันกลองจุลทรรศน์ เพราะผ่านการทดสอบแล้วว่ามีแบคทีเรียต้นเนื้องจากรอยที่เกิดจากการแตกตัวภายในเนื้อแก้วเองน้อยที่สุด จำนวนนิวตรอนเท่าที่แผ่นแก้วได้รับในการทดลองครั้งนี้ไม่เพียงพอที่จะทำให้มีรอยเกิดขึ้นได้ ดังนั้น ในการวิเคราะห์หกราชต่อ ๆ ไป ควรใช้แก้วชนิดนี้

ข้อระวังเกี่ยวกับการปฏิบัติที่จะทำให้การวิเคราะห์ผิดพลาดได้ดีอย่างหนึ่ง
ที่อยู่ห่างจากต้นกำเนิดนิวตรอนของตัวอย่างกับของสารมาตรฐานจะต้องตรงกันจริง ๆ
หากคลาคไปเล็กน้อยก็จะทำให้ปริมาณขอเรียนที่หาได้ผิดพลาดไปมากเมื่อนอกนั้น แล้ว
จะใช้คำแนะนำใดเพียงก็ได้ เพราะไม่ว่าจะเทียบที่คำแนะนำใด ปริมาณที่ได้จะไม่
แตกต่างกันมาก ขณะอยู่ในนิวตรอนตัวอย่างจะต้องแนบสนิทกันแน่นแก้ว ที่เป็นผงก็
ควรบดให้ละเอียด อย่าปล่อยให้จับตัวกันเป็นก้อนโดยเฉพาะความหมายหรือละเอียด
นี้ต้องเห็น กับของผงสารมาตรฐาน ไม่เช่นนั้นแล้วการวิเคราะห์อาจจะผิดพลาดได้
สำหรับตัวอย่างที่เป็นแผ่นโลหะสารมาตรฐานก็จะต้องเป็นแผ่นโลหะ หรือถ้าเป็นผง
ก็ต้องเป็นผงเมื่อนั้น กัน เพราะขอเรียนในรูปของแผ่นโลหะก็ให้เกิดรอยมีจำนวน
มากกว่าขอเรียนที่อยู่ในรูปของผง แต่ถ้าหากใช้ต่างกัน เวลาเทียบหาปริมาณขอเรียน
กันจะต้องแก้ Fletcher เนื่องจากดังกล่าวด้วย จะเทียบกันโดยตรงไม่ได้ การวิเคราะห์
โดยการอาบนิวตรอนในเครื่องปฏิกรณ์ปรามาณู โดยเฉพาะในนิวตรอนระบบห้องมี
โอกาสผิดพลาดได้มากกว่าที่อาบนิวตรอนที่ต้นกำเนิดนิวตรอน เนื่องจากขณะอาบน ตัวอย่าง
ได้รับความสะเทือนทำให้เกิดการสั่นคลอนขณะอาบ ตัวอย่างที่เป็นผงจึงไม่เหมือนที่
จะอาบนิวตรอนระบบห้องมีในเครื่องปฏิกรณ์ปรามาณู

ขอเลี่ยงข้อหนึ่งของการวิเคราะห์วิธีนี้คือลื้นเปลือยเวลามาก โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งซากว่าวิธีวัดกัมมันตภาพรังสีมาก แต่เราถ้าจะทำให้รักษาไว้ได้โดยใช้
ต้นกำเนิดนิวตรอนที่แรงกว่านี้ และทำคราวละมาก ๆ แต่ถึงแม้จะล้างไปบ้าง วิธีนี้
ก็ให้ความแม่นยำใช้การได้ อุปกรณ์ทาง่าย และไม่ยุ่งยากต่อการปฏิบัติ